U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobců: **a) I. T., b) N. A., c) N. A., d) T. A.,** všichni zastoupeni opatrovnicí Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-2251/DS-PR-P12-2017 a č. j. OAM-2252/DS-PR-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) - d) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 46 Az 23/2017 - 33,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené opatrovnici žalobců Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížnost žalobců (dále jen „stěžovatelé“) směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-2251/DS-PR-P12-2017 a č. j. OAM-2252/DS-PR-P12-2017.

[2] Stěžovatelé v kasační stížnosti ze dne 31. 5. 2018 požádali o ustanovení zástupce z řad advokátů soudem, přičemž požádali konkrétně o ustanovení Mgr. Gabriely Kopuleté, advokátky se sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha. Nejvyšší správní soud stěžovatelům na adresu uvedenou v kasační stížnosti (Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí) zaslal výzvy k doložení jejich osobních, majetkových a výdělkových poměrů. Zásilky se vrátily soudu zpět dne 26. 6. 2018 jako nedoručené. Podle sdělení pošty byly zásilky připraveny k vyzvednutí od 11. 6. 2018 a

uloženy do 25. 6. 2018 s tím, že k jejich vrácení došlo, protože na uvedené adrese neměli stěžovatelé označenu poštovní schránku.

[3] Nejvyšší správní soud z elektronické databáze Ministerstva vnitra ověřil, že stěžovatelé mají v evidenci vyznačen svévolný odchod z Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. K dotazu Nejvyššího správního soudu sdělilo Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 29. 6. 2018, že stěžovatelé mají od 9. 6. 2018 evidovaný svévolný odchod z Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí a že mu není současné místo jejich pobytu známo. Nejvyšší správní soud se dále s dotazem ohledně místa pobytu stěžovatelů obrátil na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, které přípisem ze dne 3. 7. 2018 sdělilo, že poslední nahlášená adresa pobytu stěžovatelů byla Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem. Z uvedeného zařízení byli stěžovatelé dne 5. 12. 2017 propuštěni, neboť zanikl důvod zajištění. Soud požádal o informace o pobytu stěžovatelů rovněž Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, Praha, která stěžovatele zastupovala v soudním řízení před krajským soudem. V přípisu ze dne 3. 7. 2018 Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s. k žádosti Nejvyššího správního soudu uvedla, že jí není místo aktuálního pobytu stěžovatelů známo. Na základě takto zjištěných skutečností ustanovil soud usnesením ze dne 16. 7. 2018, č. j. 9 Azs 206/2018 - 44, stěžovatelům opatrovníka z řad advokátů podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a to z důvodu jejich neznámého pobytu.

[4] Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky stanovené pro meritorní projednání kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

[5] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. [s]*oud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*.

[6] Podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), [s]*oud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).*

[7] K podmínkám postupu dle shora citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 - 91, konstatoval, že *„vychází-li soud ve svém rozhodnutí mj. ze skutečnosti, že je účastník řízení neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální."* Dále se z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58 podává, že *„[n]emožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit"*.

[8] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud provedl dostupná šetření k zjištění aktuálního pobytu stěžovatelů, přičemž ještě bezprostředně před vydáním rozhodnutí bezvýsledně ověřil z databáze Ministerstva vnitra změny v záznamu aktuálního pobytu

stěžovatelů, je zřejmé, že bylo vyvinuto veškeré možné úsilí a využito všech dostupných možností, aby bylo zjištěno aktuální místo pobytu stěžovatelů. Podmínky vyslovené judikaturou pro aplikaci shora uvedených ustanovení s. ř. s. a zákona o azylu tak lze považovat za splněné.

[9] Místo pobytu stěžovatelů, jakožto žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, nelze zjistit, jsou proto splněny podmínky dané § 33 písm. b) zákona o azylu pro zastavení řízení před soudem. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavil.

[10] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

[11] Nejvyšší správní soud stěžovatelům ustanovil opatrovnici z řad advokátů. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř., § 64 a § 120 s. ř. s.). Opatrovnice však ve věci neučinila žádný úkon právní služby, za který by jí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, náležela odměna, proto jí výrokem III. nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu